

Britta Flodin

*Intervjuad av
Lennart Schweitz
2010*

Britta hann uträtta mycket under sina många år i Mariefred.

Givetvis inom skolan eftersom hennes yrke var lärarens men även inom ungdomsidrotten och i sin politiska kamp för dels romernas och dels för flyktingars och asyl sökandes sak. Britta var född i Åkers Styckebruk

1923. Hon gick i läroverket i Strängnäs och ville efter studentexamen bli lärare. Men vid den tiden var det överskott på lärare så intagningen var begränsad. Hon tog istället anställning vid en Robertsforsskola på Norrbyskär. Där läste man per korrespondens till realexamen. Hon läste sedan vid seminariet i Lund och valde efter examen att bli undervisa i en s k BC-skola, där flera klasser var tillsammans i ett klassrum men arbetade med olika ämnen. Brita fann det vara en effektiv form.

För att komma närmare föräldrahemmet sökte hon till Mariefreds skola 1955. Hon blev överraskad av att finna en mycket gammaldags skola med betoning på plik och lydnad. Det passade inte Britta så hon slopade text att eleverna skulle ställa upp på led innan de marscherade in i klassrummet. Hon blev inte populär bland kollegerna och

lärarinnorna såg hon som rätt kuschade. Lärarna sade inte du till varandra utan hon tilltalades "Fröken Flodin". Det lättade så småningom men en av lärarinnorna kunde inte tänka sig vara du med slöjdläraren, tecknaren Harry Karlsson. Britta ville ha täta kontakter med föräldrarna (fast det blev mest med mammorna) och då fick "du" gälla." Vi har ju barnen ihop". Åter fick hon motstånd från vissa lärare.

"Du-reformen är bland det härligaste som kommit (i mitten av 60-talet)", understryker Britta.

"I min undervisning lade jag gärna in lekar och aktiviteter som ökade känslan för solidaritet. Jag lät t ex min klass, där för övrigt blivande hockeyspelaren Mikael Samuelsson gick, plocka blåbär och bjuda de gamla på Hammargården på".

Skolan var på 50-talet inte så stor. Elevantalet räckte inte till två parallellklasser utan fick då blandas. Men antalet ökade och då räckte inte klassrummen till utan man fick hyra in sig på brandstationen, i Kungshusen och Wik. Lunchen åt man i Arbetareföreningens hus vilket Britta inte var så glad åt på grund av jäkt och trängsel men maten var god. Småningom tillkom en byggnad med matsal och slöjdsalar. Den kallades Gula Skolan. Två paviljonger blev Blå Skolan och först därmed kom namnet Vita Skolan för den gamla skolan från 1917.

Skolresor företog man mest varje år, i 6:an en flerdagars resa. Man samlade in pengar genom att t ex städa då cirkusen hade varit i Hjorthagen och man plockade kottar. "Årligen åkte vi med "S/S Mariefred" till Birka men det tyckte jag var lite otäckt för det var sådan trängsel på båten"

" Då jag kom till Mariefred 1955 var det inte tillåtet med VC enär det inte fanns något reningsverk. Antingen hade man dass på gården eller torrklosett inomhus.En gång i månaden fick barnen gå till badhuset för att bada. Det var inte särskilt uppskattat, det fanns ju ingen bassäng.

Själv använde jag mig av att där även fanns tvättstuga. Man kunde hyra en liten maskin och torkrummet var försett med fläkt.

Simskolan var välutvecklad och med bra lärare. Den avslutades med promovering och några hade då tagit simmagistern”. ” Jag har alltid varit intresserad av idrott”, berättar Britta. ” Då jag gick på ett årsmöte hos IFK Mariefred blev jag direkt vald till sekreterare i föreningen. Jag gick därför en kurs och som följd av det har jag genom åren haft många sekreteraruppdrag. En konst som de unga idag inte behärskar. Jag var aktiv i många sektioner såsom orientering, skidor och bordtennis, fast det kunde jag inte spela. En ledare behöver inte själv kunna utöva sporten utan skall bistå, så att de som vill får möjlighet. Sålunda skapade jag ett pojklag i ishockey. Tursamt nog fick jag tillfälle att gå en kurs för ishockeydomare på Folkhögskolan. Jag tränade pojkarna tillsammans med någon ur A-laget bl a i att åka baklänges, annars kan man ju inte försvara målet. Roligt då pojkarna vann sin serie. Handboll var jag inte så lämpad för men stod en gång i tiden i målet i LUGIs damlag. Mest framgång hade jag nog annars i orientering. I friidrott var jag duktig i längdhopp. Jag bildade en damsektion inom IFK och vi ordnade med fullödiga vintersportlovsprogram. På den tiden kunde man med en 4-klass åka milspåret med start vid Kungsladugården och upp mot Fredrikshall och runt Mörtsjön.

Skolan utförde varje år en dag i maj städning av Hjorthagen från pinnar och skräp, som brändes upp. En gång orsakade vi toppbrand i tallarna. Det var otäckt. Slottsfogden med fru brukade tacka oss för arbetet genom att vid grinden bjuda på dricka och bulle. Skolan fick gå gratis på Slottet och jag brukade ta med barnen dit sedan vi behandlat någon viss epok i historien. På tal om maj så hade jag ansvaret för majblommeförsäljningen med Sten Albihn som nitisk revisor.

Britta i 'kansliet' under något idrotts evenemang.

”Politiskt har jag alltid varit liberal och Folkpartiet stod mig närmast. Det är viktigt att sätta människovärdet högt. Jag anser att de som på något sätt är svaga skall stöttas. Och det finns ingen skillnad på raser. Det blev jag helt övertygad om då jag som ung såg en skolfilm om hur vita läkare vaccinerade papuanska barn på Nya Guinea. Trots att de ser annorlunda ut så betedde de sig precis som barnen här hemma. Då förstod jag att det är ingen skillnad. Nu vet jag. Rasism är för mig otänkbart och i varje fall tidigare kände jag att Folkpartiet klart hade den inställningen. Men nu är jag lite besviken. Partiet driver inte flyktingpolitiken som förr. Vi kan ta hand om dem som söker sig hit undan våld och förföljelser.

I början av 60-talet kom till mig en mamma från en romsk eller som man sade då, zigenisk familj som bodde högst primitivt i utkanten av Mariefred och frågade om hennes pojke kunde få gå i skolan. De

flesta lärarna var emot och sade någon ja så var föräldrarna på och sade att då skulle de ta sina barn ur skolan. Men jag klargjorde att jag skulle ta med honom i min undervisning och sen får ni föräldrar ta hem era barn. Och inte hade de rätt till sjukvård och pappan led av varbildning.

Jag var medlem i stadsfullmäktige men var rätt ensam om att kämpa för att familjen skulle få slå sig ner här och få en riktig bostad att bo i istället istället för en kylig lokal i den nedlagda Lotorps skola. Stadsfullmäktiges ordförande var då rektor Gösta Karlsson, som gav mig stöd och förklarade för de andra att Mariefred skulle skämma ut sig om man inte tog det här beslutet. Och de fick bo här i Mariefred och inte skjutsas vidare efter åtta veckor som var brukligt. Jag gick ur Fp då men blev medlem igen senare, delvis som följd av att jag fick kontakt med den stridbara Ingrid Segerstedt-Wiberg. Jag kom med bland andra som stred för romernas sak bl a socialläkaren i Stockholm John Takman och Katarina Taikon. Tillsammans med redaktören Evert Kumm bildade de Zigenarsamfundet som verkade för att romerna skulle ha rätt till skolgång och sjukvård. Samfundet kunde upplösas 1963 efter tre år då målet hade nåtts.

Mitt engagemang för flyktingar ledde ända till sekreterarposten i FARR Flyktinggruppernas Riksråd, ett arbete som hållit mig alert på äldre dar'. Jag har hjälpt till rent praktiskt med att ordna skydd för flyktingar, som ännu inte fått uppehållstillstånd. Förutom den humana aspekten tycker jag man kan se på vad flyktingarna ger tillbaka även rent ekonomiskt genom att de är konsumenter av varor och tjänster.

”Det har varit trevligt att bo i Mariefred. Jag har trivts bra. När man sedan kommer upp i åren så är det viktigt att det finns boende att tillgå som är anpassat till den sämre rörligheten. För de som behöver mer assistans tycker jag Solvändan är ett helt underbart boende efter vad jag förstått av anhöriga som bott där.”

